

יו"ר מועצה: אבי ארז
ereza100@gmail.com

עורך: יוסי רזי
razyf@013net.net

עלון מספר 68

לשכת הנשיא ויצמן לשכת נתיבי השלום לשכת בנימין דה רוטשילד לשכת המדע רחובות
לשכת ראשונים לשכת מצאנו יין לשכת נס לשכת מעגלים לשכת כרמים לשכת הבה נגילה
לשכת יבנה וחבריה בנות ברית אשדוד

טבת תשפ"ה

העלון הדיגיטלי

ינואר 2026

תוכן עניינים

דבר העורך – יוסי רזי

דבר יו"ר המועצה – אבי ארז

מה נשמע בלשכות המועצה:

- לשכת הבה נגילה – מסיבת חנוכה – יוסי רוזנברג
- לשכת הנשיא ויצמן – מסיבת חנוכה – יוסי זיו
- לשכת נס -מפגש של אור – נינה לוי
- לשכת מעגלים – טיול חנוכה – גלית גולוב
- לשכת מעגלים -חנוכה בסימן של שורשים ומסורת – גלית גולוב
- אור, נס וניצחון קטן-גדול – מלכה סולומונוביץ
- לשכת נס במגדל דוד בירושלים – מלכה סולומונוביץ'
- לשכת המדע רחובות פותחת את שנת 2026 – עזרא קורן ואידה רוזנטל
- לשכות הבה נגילה ומצאנו יין פותחות את שנת 2026 – יוסי רוזנברג
- לשכות נס ויהל במסע אל שורשי בני ברית – מלכה סולומונוביץ'

נקודות לסיכום 2025 במדע והטכנולוגיה – יאיר שרן

הירושימה - ענת קורן

מסיפוריה של לולה בן ישי, זיכרונות מתש"ח – הביא צבי תדמור

אליעזר יעקבזון – צבי תדמור

גיא יעקבסון – צבי תדמור

חלון לעלון יוסי רזי

ישבנו, זוגתי ואני, לעת ערב, אל מול המרקע, צופים בו כרגיל, כבכל הערבים; והיה רגע אחד שבו אמרנו שנינו, זה לזה: די. מספיק עם כל ערוצי החדשות האלה, עם הפנליסטים למיניהם, עם ועדות החקירה שיגיעו או לא יגיעו, עם הקאטרגיטיים, עם הפרשיה התורנית שממלאת וגודשת את כל המסכים – החל מ-11, 12, 13, 14 ועד 21. לא שאין לנו דיעות בכל אלה. ישנן ועוד איך. אבל הגודש הזה, שממחזר את עצמו בכל פעם מחדש – לפעמים, לפעמים, עולה על העצבים.

ואז, בשעה שמונה וחצי בערב, כן, שמונה וחצי בערב, בזמן שיא של צפייה בחדשות, עברנו לערוץ הדוקו. ושם – מצאנו את... אנדראה בוצ'לי. כן, אנדראה בוצ'לי, הזמר העיוור המלווה אותנו מזה שנים עם קול הטנור המרשים שלו.

קורות חייו, מינקותו ועד עכשיו (הסרט הופק ב-2023) נפרשו לפנינו: משפחתו (יש לו בת זקונים שכשרון האב דבק גם בה והיא מופיעה בסרט ב"הללויה" של ליאונרד כהן), חבריו הצמודים מאז ילדותו, כמה מהופעותיו במקומות שונים בעולם, אוהדיו שמריעים לו, החזרות שהוא עורך בביתו המרווח. והכול - באווירה איטלקית עשירה בגווניה וצליליה.

בקיצור – הייתה לנו שעה שלמה של חוויה, הרחק מהחדשות הדחוסות.

בקיצור – אני מציע לכל אחת ואחד מכם לזנוח, לעיתים, את הערוצים הרגילים ולעבור לערוצים האחרים: דוקו, טיולים, היסטוריה וכו'; למצוא שם, כל אחת ואחד, את הבוצ'לי הפרטי שלו/שלה שיהפוך את הערב לנעים ולנינוח יותר.

והחדשות? הן לא תברחנה. הן אורבות ממילא בכל פינה.

דבר יו"ר המועצה

שלום חברים

זהו דבר היו"ר האחרון שאני כותב בעלון. אני מסיים את תפקידי כיו"ר המועצה לאחר תשע שנים בתפקיד. מוניתי ליו"ר המועצה כאשר היא מנתה שלוש לשכות וכשישים חברים. והייתה הקטנה ביותר מבין 7 המועצות של בני ברית. והיום המועצה מונה 12 לשכות פעילות ושוקקות, כמאה ושבעים חברים וכמאה וחמישים מועמדים בלשכות חדשות. כל זה נעשה בעבודה מסורה של הנהלת המועצה, הנשיאים והצוותים המובילים. אבי מלינסקי, סגן יו"ר המועצה נבחר לתפקיד יו"ר. אני מבקש להודות לאבי על תרומתו הרבה. עבדנו בשיתוף פעולה ובהבנה הדדית מצוינים, וכך נמשיך. תודה גדולה לנשיאי הלשכות ולסגנים שעובדים ללא לאות ובמסירות. בזכות פועלכם הלשכות והמועצה משגשגות וצומחות. אני ממשיך לפעול כסגן נשיא בני ברית במגוון משימות. אך אינני מתנתק מפעילות במועצה. אמשיך ללוות ולסייע ככל שאתבקש ואוכל. בשלב זה אהיה גם גזבר וגם אחראי על תפעול מע' משאבי אנוש במועצה. לאבי מלינסקי היו"ר החדש, הרבה הצלחה ופריחה. ולכל חברי המועצה, שנמשיך לפעול ולתרום למען הזולת, הקהילה והמדינה ברוח בני ברית!

תודה לכולכם!

בידידות, אבי ארז

מה נשמע בלשכות המועצה

מפגש חנוכה – לשכת "הבה נגילה" ראשון לציון

כתב יוסי רוזנברג

מפגש חנוכה מרגש ומיוחד התקיים בלשכת "הבה נגילה" ראשון לציון. נשיאת הלשכה, שוש גריצמן, פתחה את הערב בדברי ברכה ובמסירת פרטים על האירועים הקרובים.

במהלך הערב התקיימה הדלקת הנר השביעי של חנוכה, כאשר שמונה מחברי הלשכה הקדישו כל אחד נר לחיילי צה"ל בסדיר ובמילואים, לפצועים ולחללים לדורותיהם, וכן לתקווה לאחדות העם ולשלום בינינו ובין שכנינו. הזמר ארנון אוחנה תרם לאווירה של התרוממות רוח עם שירה וריקודים משנות ה-60 וה-70. יעל צדיק וניסים עוז שיתפו בסיפורים אישיים ובמנהגים מילדותם בארצות מוצאם, ואילו שוש גריצמן וטובה גלברג סיפרו על ניסים שאירעו בחייהן. בהמשך, שמעון טסל, בשיתוף חנוך גלברג, הובילו חידון ומשחקי מילים בנושא חנוכה,

שהוסיפו שמחה ועניין לערב.
כמובן שלא נפקד מקומו של כיבוד עשיר, שכלל ממתעמי החג, שאורגן במסירות על ידי ועדת
הקולינריה – רחל מיכאלי ומלכה בר.
תודה מיוחדת לוועדת התרבות – רוטי טסל ואירית עוז, ועל הכל – בניהולה והובלתה של
שוש גריצמן.

ערב של אור, זיכרון, שותפות וקהילה 🕯️❤️

מסיבת חנוכה לשכת הנשיא ויצמן.

כתב יוסי זיו

ביום ראשון 14/12/2025 כ"ד
כסלו תשפ"ה התכנסו חברי
לשכת הנשיא ויצמן להדלקת נר
ראשון של חנוכה.

חנוכיות אישיות שהביאו חברי
הלשכה הוצבו על שולחן והגבירו
את האור. אלי וילינסקי מוותיקי
הלשכה בירך על הנרות. בנוסף
לברכות המסורתיות הבענו
תיקווה שאור נרות חנוכה שלנו
יתנחל בלילות של כולם ונהייה
מאוחדים יותר כעם.

אור גדול ומיוחד הביאה אתה
אמירה פולן בתוכניתה "היו זמנים
בישראל" השזורה בשירים
ומערכונים ישנים וחביבים
המוכרים לנו כל כך. בחן רב
שיתפה אמירה את הקהל בחידון
משעשע ואת יונה ויוסי זיו
שהקריאו מערכון קצר.

מפגש של אור בלשכת נס

כתבה: נינה לוי

בתאריך 13.12.2025 חברי לשכת "נס" נפגשו בביתם של נינה ומשה לוי. היה זה מפגש חם ומאיר לכבוד חג החנוכה.

את הערב פתחה הנשיאה מלכה סולומונוביץ, בברכה לחג החנוכה וציינה כי הדלקת החנוכה הפעם תהייה ביטוי לבחירה שלנו להאיר ערכים. הנשיאה הוסיפה "שבתקופה מורכבת, רוויית אתגרים, דאגה וכמיהה, אנו בוחרים לעצור, להדליק אור ולתת מקום לתקווה, לאחדות, להתנדבות, לבריאות, למשפחה ולקהילה. אור הנרות שנדליק הערב מבטא את מה שמחזיק אותנו יחד ואת הדרך שאני מבקשים להמשיך ולהאיר."

וכך 8 חברי לשכת נס הדליקו את החנוכה וקראו כל אחד בתורו, את הערך והברכה המצורפת לו:

נר ראשון – נר התקווה- "גם אור קטן מאיר חושך גדול"

נר שני – נר האחדות- "רק יחד האור מתחזק"

נר שלישי – נר ההתנדבות- "מי שמאיר לאחרים אורו אינו כבה"

נר רביעי –נר החילים- "יהי האור שומר דרכם עד שובם הביתה בשלום"

נר חמישי – נר החטופים והכמיהה לשובם- " אין אור שלם כל עוד מישהו חסר"

נר שישי – נר הבריאות והמשפחה- "הבית הוא המקום שבו האור נשמר"

נר שביעי – נר השלום- "השלום מתחיל באור שאני מדליקים ביננו"

נר שמיני – נר לשכת נס- "חברותא של דעת ולב היא אור מתמשך".

בהמשך הערב חברנו עו"ד בן ציון ציטרין, בהרצאתו המעניינת על עולם המשפט, סיפר לנו על פרשת הריגול האירני הראשון שהוא ליווה. ציטרין ריתק אותנו עם הידע, המקצועיות, החוכמה וניהול ההגנה.

היה ערב מהנה, מעשיר, טעים וחברי. השיחות, הצחק והאווירה המיוחדת אישרו שוב שהחברות שלנו היא נס מתמשך.

טיול חנוכה לשכת מעגלים 17.12.2025

כתבה גלית גולוב

חיפוש היסטוריית המקבים באזור מודיעין -

מדריכנו האלוף, יהודה מזרחי, חבר הלשכה, תכנן מסלול ביום רביעי, 17/12/25 לחברי "מעגלים". לשכתה של עופרה דוד יצאה הפעם כקבוצת אינדיאנה ג'ונס בחיפוש אחר קברות המקבים.

פתחנו בארוחת בוקר בחברותא ביער בן שמן, בשולחן ארוך כשל אבירים שנמלא בצחוק ובמוזיקה שברקע.

משם הגענו אל חורבות הכפר היהודי אום אל עומדן. התיישבנו ברחבה ובה קיבלנו סקירה מקיפה, ושרנו במלוא גרון בליווי נגן האקורדיון אריה. ירדנו אל שרידי מקווה הטהרה המצוי במקום. דמיינו כיצד טבלו שם החשמונאים וחבריהם למרד.

בגבעת התיתורה שמענו הסברים ופצחנו בשירה ובריקודים על רצפת הפסיפס בנקודת תצפית על הכביש המוביל לירושלים.

משם נסענו אל בית חורון. ישבנו באמפי הצופה אל הגיא והנוף. ובעקבות דבריו של יהודה המדריך דמיינו כיצד צבאו של שמעון החשמונאי הביס שם את הצבא היווני העצום שניסה לעלות את מעלה בית חורון והובס.

ארוחת צהרים טעימה ביותר אכלנו במסעדת "גריל 443"

משם נסענו אל קבר שם פגשנו חרדים שהתפללו, ליד לוח שיש עליו כתוב מתתיהו החשמונאי. וגם אנו חשנו בסוג של קדושה, הדלקנו נרות והתפללנו לטוב.

צפינו על חורבת אל-מידיה וסיימנו בעת שקיעה מרהיבה באתר הנקרא "קברות המקבים".

תודה לצוות המוביל יהודה ויפה מזרחי.

אין כמוכם.

מצפים כבר לטיול הבא.

חנוכה ב"מעגלים"-בסימן של שורשים ומסורת

כתבה גלית גולוב

את מפגש חנוכה חגגנו, חברי לשכת "מעגלים", בראשותה של עופרה דוד במפגש שכולו אור. עופרה פתחה בברכה לחג החנוכה. את האירוח לקחו על עצמם הפעם יעל הראל-מזרחי וגלעד וייס.

כולנו הדלקנו חנוכיות שהבאנו מהבית, שרנו לצלילי הנגינה היפה של אפי באומן, ואכן האולם נמלא אור נרות ושמחה.

גלעד הרצה בפנינו על שורשי משפחתו, וכיצד בתלאות ובנדודים הגיעו אבותיו מאוקראינה לישראל, והתיישבו בראשון לציון מתוך אהבה לארץ ומציונות.

במצגת זכינו לראות מבנים היסטוריים בעיר שלנו ששומרו, חלקם נבלעו בבניה המודרנית ונעלמו.

לא האמנתי עד כמה החברים בקבוצה תחרותיים. טל גולוב העלה חידון Kahoot! על חג החנוכה

ומנהגיו, וחבר זאת גם לסיור בעקבות המקבים שנערך יומיים קודם.

ואיזו התלהבות פרצה בקהל המשתתפים, כשניסו לענות את התשובות בנייד הכי נכון והכי מהר.

הבופה הפעם קושט בסממני החג בחנוכיות מוזהבות וסביבונים שהונחו על המפות וצדו את עינינו.

חגגנו ימי הולדת לילידי דצמבר -

ארמון מונסנגו, אתי קורן, דוד ורונית חצבני. כל אחד

מהחוגגים בורך, וזכה להתקשט בכתר עם נר לראשו, לרגע חזרנו לילדותנו. יפה מזרחי הסבירה את משמעות המזמור - " מעוז צור ישועתי ". עופרה דוד התחילה ביוזמה חדשה לפיה כל חבר יציג יוזמה מחייו - יוזמה עסקית, או חברתית, או משפחתית או התנדבותית. החלוצה הראשונה הייתה עופרה כהן שתיארה בצורה מרגשת את ההתנדבויות הרבות והמרשימות שהיא יוזמת מזה שנים.

מפגש מלא אור וערכים, וכבר מצפים למפגש הבא.

אור, נס וניצחון קטן-גדול

כתבה מלכה סולומונוביץ' נשיאת לשכת נס

ב-23.12.25 נפגשו חברי לשכת נס, מועצה אזורית דרום, עם חניכי ההוסטל לאוטיסטים למפגש חנוכה – כחלק מהתנדבות מתמשכת של הלשכה.

החניכים שמחו מאוד לבואנו, והמתינו לנו ישובים במעגל. אנחנו מכירים כבר את החניכים, את החוזקות והקשיים שלהם, ומשתדלים לעזור לכל אחד ואחת להתבטא בדרכו.

מתוך כך הכנו מגוון הפעלות, במטרה לגוון ולאפשר לכל אחד להיות שותף ולחוות הצלחה.

פתחנו בפעילות בה חברי הלשכה הציגו מילים הקשורות לחנוכה בפנטומימה, והחניכים

התבקשו לגלות אותן. הניחושים, החיוכים

והעיניים הסקרניות מילאו את החדר, והיה ברור עד כמה חשוב להם להיות חלק, להבין – ולהצליח. את ההצלחות תגמלנו במטבעות שוקולד של חנוכה, כדי להמתיק את הרגע.

משם עברנו לחידון חנוכה עם מילים שיש בהן את המילה נס – חידון פשוט לכאורה, אך כזה שדרש ריכוז, הקשבה, ידע ואומץ להשתתף. כל תשובה נכונה זכתה לעידוד ולמילות הערכה. כמה חשוב להעצים כל הצלחה קטנה.

שרנו יחד את "באנו חושך לגרש" בליווי מוזיקה. בכל פעם שהגיעה המילה אור, מחאנו כפיים במקום לומר אותה. הפעילות הייתה מאתגרת עבור החניכים, אך כאן התגלה כוחם האמיתי: למרות הקושי, הם ביקשו לחזור עליה עד שהצליחו. רגע של התמדה, של אי-זיזות ושל שמחה גדולה בהצלחה.

בהמשך סובבו החניכים סביבון, ולפי האות שעלתה שיתפו משהו מחייהם: נ – ניצחון אישי, ג – גבורה, ה – הצלחה, פ – פרס שהם מייחלים לו. כל שיתוף היה עולם ומלואו.

הם מייחלים לזוגיות, לחברים ושיראו

אותם. מרגש היה לראות כיצד החניכים מקשיבים זה לזה, מפרגנים ותומכים.

המשכנו בהשתעשעות במשחק של הכנסת נר הקשור לחוט אל תוך בקבוק, ובפעילויות נוספות, ואז הגענו לרגע השיא: הדלקת החנוכייה. כל חניך הדליק נר, ולפני ההדלקה איחל לעצמו משאלה לשנה האזרחית הבאה. כולם שיתפו פעולה, גם כאשר הפעולה הייתה מורכבת עבור חלקם. בחדר שררה התרגשות שקטה – כזו שרק אור אמיתי יודע ליצור. אך רגע אחד עלה מעל כולם: חניך שבכל המפגשים הקודמים עמד תמיד בצד וצפה מרחוק – הצטרף הפעם למעגל ולקח חלק פעיל בהפעלות. אם הבית במקום, סיפרה שגם בפעילויות השוטפות של ההוסטל הוא נוהג לעמוד מהצד, וזו הפעם הראשונה שהוא משתתף. זה היה הניצחון שלנו. נס חנוכה של לשכת נס במלוא מובנו.

תודה גדולה ומלאת הערכה לחברי הלשכה שהיו איתי בלב ובמעשה כדי להביא שמחה לחניכים:

אלי שליט, טומי פישר, יפה ואלי גולדפוס, זהבה דביר, אריקה ויעקב, איציק סולומונוביץ. עשינו יחד מצוות חג גדולה – הדלקנו אור בלבבות, ויצאנו משם מועשרים ומוארים.

לשכת נס במגדל דוד בירושלים

כתבה: מלכה סולומונוביץ- נשיאת לשכת נס.

בתאריך 26/12/2025, חווינו עם חברי "לשכת נס" יום ירושלמי מרגש ומעורר השראה במוזיאון מגדל דוד – מקום שבו ההיסטוריה, התרבות והזהות שלנו נפגשות בלב הפועם של ירושלים.

ירושלים, מרכז העולם – כך היא נחווית כשעומדים על חומות מגדל דוד ומביטים סביב: שכבות על גבי שכבות של אלפי שנות היסטוריה, עיר שחובר לה יחד עבר, הווה ועתיד. מגדל דוד אינו רק אתר ארכיאולוגי מרשים, אלא שער חי לסיפורה של ירושלים – מהעת העתיקה ועד ימינו – דרך ממצאים, מיצגים מתקדמים וסיפורים אנושיים שמעניקים עומק ומשמעות לכל אבן.

המדריכה שהדריכה אותנו במקצועיות הפיחה חיים באבנים העתיקות, חיברה בין התקופות

השונות, והפכה ידע היסטורי לחוויה חיה ונושמת. למדנו, התרגשנו, שאלנו, התפעלנו ממייוחדות המקום – ובעיקר נהנינו מאוד.

גם ירושלים עצמה האירה לנו פנים, ולא רק ברוחה ובסיפוריה – אלא גם במזג אוויר נהדר שליווה אותנו לאורך היום והוסיף שמחה לחוויה כולה.

לאחר מכן המשכנו לתערוכה המרגשת על יהורם גאון. בתערוכה נחשפנו לתחנות המרכזיות בחייו וביצירתו – מהבמה ומהקולנוע, דרך שירי ארץ ישראל שהפכו לנכסי צאן ברזל, ועד קולו הציבורי כאיש תרבות שמלווה את סיפורה של המדינה. צילומים, קטעי וידאו, הקלטות ומוצגים אישיים יצרו מסע אינטימי ומרגש בין זיכרון אישי לזיכרון לאומי.

מבין השירים והסיפורים, היה שיר אחד שתפס את כולנו במיוחד: "אני מבטיח לך, ילדה קטנה שלי, שזו המלחמה האחרונה", מילים שנשמעו בחלל האבן הירושלמי וקיבלו משמעות מכאיבה, חיבור ישיר לימי ההווה שלנו, לתקווה, ולכמיהה העמוקה לשקט ולשלום.

את היום חתמנו בארוחה טעימה במסעדה ארמנית- עוד מפגש מרגש בין תרבויות, היסטוריה וטעמים.

חזרנו הביתה עשירים יותר - בידע, בחוויות משותפות, וברגעים של יחד, שמחזקים את הקשר בינינו ואת האהבה לירושלים.

חברי לשכת המדע רחובות פותחים את שנת 2026

כתבו עזרא קורן ואידה רוזנטל

לשכת המדע של רחובות פותחים את שנת 2026 עם ערב מרגש ומגבש שבו התכנסנו כדי להיפרד מהשנה האזרחית שחלפה ולקבל את פני שנת 2026.

התחלנו בהרמת כוסית חגיגית לשנה החדשה.

הקדשנו רגע להסבר על מהות "בני ברית" ומטרות הארגון לטובת החברים החדשים שהצטרפו למשפחה שלנו.

נהנינו מכיבוד עשיר מאין כמוהו – שילוב של

מטעמים ביתיים שהחברים הכינו באהבה (סלטים, פשטידות, פירות ועוגות) יחד עם מגשי סנדוויצ'ים מפנקים מ"רולדין".

המשכנו במשחק המתנות שיזמו החברים דויד עוז ועופרה ארז. משחק משעשע שהשאיר את כולנו עם הפתעה קטנה ועם חיוך.
החברים סיפרו על חוויות אישיות מהשנה החולפת וציפיות לעתיד. ענת לקחה אותנו למסע ביפן, ושבתאי ריגש אותנו בהקראה מספר הילדים שכתב "הסוד של סבא בני".
תודות מיוחדות לנחמה ודויד על בלוני 2026 החגיגיים שהוסיפו צבע לאולם.

לישראל שדאג לכל המלאי והמצרכים ביד רמה.
לעזרא שהיה אמון על המוזיקה המצוינת שליוותה אותנו.
בסיום עדכנה אותנו אידה בתוכניות למפגשים הבאים.
שתהיה לכולנו שנת פעילות פורייה, חברית ומלאה בעשייה!

לשכת "הבה נגילה" בני ברית ראשון לציון חוגגת את קבלת השנה האזרחית החדשה – 2026 כתב יוסי רוזנברג

חברי לשכת הבה נגילה, בשיתוף חברי לשכת מצאנו יין ואורחים יקרים, חגגו יחד את כניסתה של השנה האזרחית החדשה 2026 בערב שמח, מרגש ובלתי נשכח.

במהלך הערב נהנו החברים מריקודים ושירה בהובלת הזמר והתקליטן שמואל המר, בליווי האקורדיוניסט רפי אזולאי, שהקפיצו את האווירה וגרמו לכולם להצטרף לחגיגה

כמובן שלא היה חסר גם הצד הקולינרי – מגוון מאכלים מתוקים ומלוחים, שהוכנו באהבה על ידי חברי הלשכות, והוסיפו טעם נפלא לערב המיוחד

תודה מיוחדת לנשיאה שוש גריצמן ולחברי לשכת מצאנו יין על ארגון והובלת ערב נהדר ומושקע.

לשכות נס ויהל במסע אל שורשי בני ברית 6.1.26

כתבה מלכה סולומונוביץ'

ברוח המשפט "עם שאינו מכיר את עברו – עתידו לוט בערפל", התכנסנו שתי לשכות: "לשכת נס" מהמועצה האזורית דרום ו"לשכת יהל" מהמועצה האזורית גוש דן, בבית רוקח בתל - אביב, לביקור ב"תערוכת המורשת" – מסע מרתק להכרת שורשי ארגון בני ברית, שאליו אנו משתייכים בגאווה.

בתערוכה הוצגו 24 לוחות, שבכל אחד מהם אבני דרך מרכזיות בתולדות הארגון. בהדרכתה המופלאה של לאה פטרון ובעזרתן של רחל טוקר ולונה ארוך, התעמקנו ב-8 לוחות עיקריים, שהאירו את עינינו בשאלות מעניינות:

מדוע הוקם ארגון בני ברית?

כיצד תרם להקמת מדינת ישראל?

מהי הלשכה הראשונה שהוקמה בארץ?

כיצד נקשרים שמותיהם של חיים ויצמן, אליעזר בן-יהודה ושמעון רוקח לארגון?

ובאיזו עיר מרכזית בישראל קיים רחוב בשם "בני ברית" – ומדוע? ועוד ועוד.

את התשובות לא נחשוף כאן – כדי לא לקלקל את חוויית הגילוי לבאים אחרינו.

המסע לא עסק רק בעבר, אלא גם בהווה החי והמשמעותי של הארגון:

פרויקט הנצחת הלוחם היהודי בלטרון,

מלגות למצטייני חיל השריון – הניתנות אף

הן בלטרון ומקבלות משמעות מיוחדת

בימים אלה,

צמיחת הארגון, ומגוון רחב של פעילויות התנדבות בקהילה – ובמיוחד בתקופת המלחמה האחרונה.

מבט לעתיד הוקדש ליעד חשוב: הרחבת הארגון בקרב צעירים, ובפרט בנים ובנות של חברי בני ברית – יעד שכבר נראים בו ניצנים מבטיחים. לצד זאת, הודגש מקומם של המבוגרים, המהווים נכס יקר לארגון – בידע, בעשייה, בניסיון ובנתינה.

את החוברת שקיבלנו בסיום חותם משפט אחד שאומר הכול:

"זהו סיפורו של בני ברית – סיפורים אישיים המתחברים לסיפור קולקטיבי, משפחות ודורות, אנשים שתרמו משהו מעצמם כדי לבנות משהו גדול יותר."

ואכן, כך הרגשנו כולנו: חלק מסיפור מתמשך, ערכי ומשמעותי – שיש לו עבר מפואר, הווה חי ועתיד מעורר תקווה. אנו חוליה בשרשרת.

תודה לכל העוסקים במלאכה. זכינו!

נקודות לסיכום 2025 במדע והטכנולוגיה

יאיר שרן

שנת 2025 היתה רצופת ארועים לאומיים ועולמיים שעשויים או עלולים להיות ברי השפעה בטווח הארוך כולל חילופי שלטון בארה"ב (טראמפ מתמנה נשיא), המלחמה הנמשכת באוקראינה, סיום המלחמה בעזה והחזרת החטופים ועוד ועוד. בשנה זו התחוללו גם התפתחויות חשובות במדע וטכנולוגיה שעשויים להשפיע על חיינו בטווח הקרוב והרחוק. אין

תמונה של בינה מלאכותית שנוצרה ע"י
בינה מלאכותית Midjourney

ספק שבינה המלאכותית תפסה מקום חשוב בהתפתחויות אלה וחדרה כמעט לכל ענף ותחום. כל ענף מתהדר בשילוב בינה מלאכותית במסגרתו ועוד היד נטויה. ברשימה הבאה נמקד בעיקר בתחומי מדע וטכנולוגיה אחרים חלקם פחות מוכרים. התחממות גלובלית, ביולוגיה סינטטית, היתוך גרעיני ואנרגיות מתחדשות, רובוטיקה, חישוב קוונטי ומציאות מדומה הם רק חלק מהתחומים המדוברים. זהו רק קצה הקרחון ובוודאי לא רשימה מקיפה אבל נותנת מושג על משהיה וגם על מה צפוי בשנים הקרובות.

שנה טובה

1. ביצע נחיתה מסחרית ראשונה על הירח. Blue Ghost 1.
2. סין מתקדמת במהירות בתחום הבינה המלאכותית
3. רובוטים דמויי אנוש נכנסים לשוק המסחרי. חברות כמו טסלה, יוניטרי ובוסטון דינמיקס חזק בתמונה.
4. כור ההיתוך הגרעיני הגרמני שובר שיא עולמי ומקיים היתוך יציב במשך 43 שניות.
5. משקפיים חכמים של חברת מטא נכנסו לשוק.
6. הקף המשרות למתכנתים נמצא בירידה.
7. חישוב קוונטי נעשה פרקטי. משמש כבר בגילוי תרופות וגם בהנדסת חומרים.
8. מתפתחת תחרות עולמית על בניית מרכזי נתונים בחלל לצורך חסכון באנרגיה וצמצום ההשפעה על הסביבה.
9. תחרות ראשונה בין רובוטים דמויי אנוש במשחקים הנערכים בסין.
10. מוקמות חברות הזנק העוסקות בקליטה ישירה של פחמן דו-חמצני באוויר.
11. טראמפ מקצץ בעשרות אחוזים תקציבי מו"פ בארה"ב.
12. קרחון הקטוריה באנטארקטיקה קטן ב 50% במשך חודשיים בלבד.

13. אנרגיות מתחדשות זולות יותר מדלק פוסילי.
14. מציאות מדומה משמשת לאימון מנתחים.
15. ביולוגיה סינטטית משמשת להנדסה של בקטריה לצורך זיהוי וטיפול במחלות.
16. מועצת הבטחון של האום מקיימת דיון שלישי על המשמעויות הבטחוניות של הבינה המלאכותית.
17. ההתחממות הגלובלית ממשיכה לשבור שיאים. התקופה היא מהחמות ביותר. פליטת דו-תחמוצת הפחמן מגיעה לשיא חדש.
18. טייס חלל משותק ראשון טס בחלל במשך 9 דקות
19. היו 321 שיגורי רקטות לחלל מהם 172 של חברת ספייס ס של איילון מאסק.
20. תאי עכבר שגודלו במעבדה הוחזרו לתפקוד בעכברים מזדקנים.
21. סוללות מבניות נכנסות לשימוש בתעשיית הרכב, הרובוטים והתעופה ליעול השימוש באנרגיה. מדובר בחומרים רב שימושיים המאפשרים צבירת אנרגיה כמו גם חסכון במשקל המקנים יתרונות חשובים בתעשיות הרלבנטיות.
22. טכנולוגיה של תכנות תאים מחדש ברקמות מסייעת בטפול בזיקנה.
23. ננו-חלקיקים ביולוגיים עם יכולות טיפוליות (אקסוזומים) נכנו לשיח הציבורי ובקעו מן העולם המדעי אל עולם המחקר והפיתוח. מדובר בחלקיקים ממקור אנושי לשימוש רפואי.
24. בלי בינה מלאכותית אי אפשר. שנת 2025 מתאפיינת במרוץ אחר בינה מלאכותית כללית. כל החברות הגדולות מעורבות ומשקיעות. הפיתוח מתמקד בבינה שתהיה בעלת אינטליגנציה גבוהה מזו של בן אנוש. ההתרעה על הסכנות מבינה כזו, גם היא, מתפשטת בשנה הזו ומשותפת למובילי דעה רבים, כמו גם לארגונים בינלאומיים (האו"ם) חשובים. השנים הבאות יכריעו לאן פנינו מועדות.

הירושימה / ענת קורן

בְּקֶצֶה הָעוֹלָם
כְּמָה מְרֻשְׁמָה הִירוֹשִׁימָה
מִגְדָּלֵי עֲנָק
גְּנִים מְטַפְּחִים
הַמוֹנִים בְּכַבִּישֵׁים סוֹאֲנִים.

וּלְיַד פְּעֵמוֹן הַבְּרָזֵל
שֶׁקֵט, זְכָרוֹן אֶכְזָר
שֶׁיִּרִי אָסוֹן וְשֶׁבְּבִי חַיִּים
שֶׁנְּמוֹגוּ.
בֵּית הַנְּכוֹת מְשַׁמֵּר לְדוֹרוֹת.

וְהַחַיִּים מִתְחַדְּשִׁים
שֶׁמוֹנָה עֶשְׂרִים אַחֲרֵי...
זֶר לֹא יָבִין זֹאת.

25.11.2025

סיפורה של לולה בן ישי

לולה (לאה) בן ישי, בתם של האמן אשר פלדמן ושל רופאת המושבה מרים נוסינוב, נולדה ברחובות ב- 1928 וגדלה בה. במלחמת תש"ח (העצמאות) הייתה קשרית בחפ"ק חטיבת גבעתי ושירתה עם גדוד 52 הרחובותי. לולה סיימה את הסמינר לגנות, הייתה גננת בטבריה ובצפת, ועבדה במשרד החינוך בירושלים. לולה, יודעת לספר סיפור, העלתה על הכתב זיכרונות מימי ילדותה ברחובות ומימי מלחמת העצמאות ב- 1948. הפעם 5 סיפורים מתוך הספר שהפיקה "מולדת". האיורים של נכדותיה נעמה ואפרת. מאחל ללולה, ידידתי הקרובה, שתזכה לאריכות ימים. לפני שבועיים בדצמבר 2025 לולה חגגה את היום הולדתה ה- 97.

הביא: צביקה תדמור

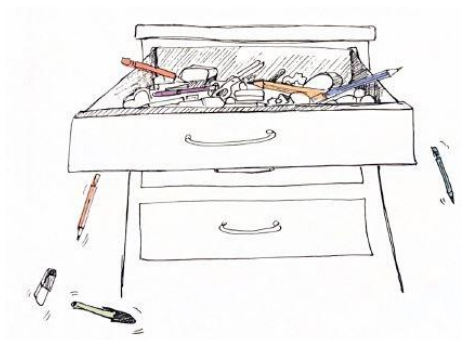
העפרון של אלי

זה הסיפור שסיפרתי לנכדי, כאשר פתחו מגירה בשולחנם ומאות עטים, עפרונות וצבעים נשפכו מתוכה. זה הסיפור של חברי הטוב אלי, שלימים - בצבא - קראנו לו קפולסקי.

כשהיה אלי ילד קטן, רזה וזריז, שרץ בכל בוקר מביתו בשעריים לביה"ס העממי ברחוב יעקב ובילקוטו היה לאלי עיפרון אחד וחצי מחברת... וכאשר היה העיפרון מתמעט ומתקצר ואי אפשר היה להשתמש בו עוד, היה אלי הולך לחנות הקטנה שלידי ביה"ס וקונה בשני מיל חצי עיפרון!!!

זוהי הסיפור כולו ואפשר למשוך לרומן שלם על תקופה ועל אנשים. ואת הרומן הזה אפשר היה לכתוב אפילו בחצי עיפרון.

לולה

מכתב מתש"ח

3/9/48 אי פה

רב שלום חבובה!

כועסת חזק? הצדק איתך! נמצאת אני כעת ב... הוטל דה בריגי... מה? אין שם זה מוכר לך? טוב, אולי יזדמן לנו פעם לטייל בארץ, אז מתחת לגשר על הכביש מיקמנו את מחלקת הקשר וקראנו למקום "הוטל דה בריגי" אשתפך לך בזכרונות מהימים הרחוקים היפים (כמו שנראים לנו תמיד ימים עברו).

ובאמת יפה כאן, כפר אפור שאור השקיעה נשבר לאלפי כתמים אדמדמים על כתלי בתיו, בתי החמר - וגגות הקש. מעט עצי אשל, תמר וברושים שחשקו לצמוח דווקא על הגגות ובערב או בלילות הירח הנפלאים כאן הם מסתמנים כצלליות על רקע שמים... עובדים, מטיילים ברגל וברכב בלי קץ... טיול במשלטים הוא לחם חוקינו אנחנו על גבעה אחת והם מנגד, מה אומר לך? הרגשה מוזרה ובכל זאת הם, למרבית הפליאה, אנשים ממש כמונו, בשר ודם... (כתיבת הנקודות הולך לי הכי טוב ולכן אני מרבה בשימושן ואל תחשבי שזה לשם תפארת המליצה) ... מנגנים כעת משהו נפלא וחוף מזה כבר מתחילים להסתובב כאן ועסק הכתיבה נחלש והולך.

"גועו צללי ערב, היום יפוח" ... צריך לצאת קצת להתרענן ולראות פרצופים חדשים. סלחי הפעם על מכתב כל כך לא מוצלח, אתקן זאת בפעם הבאה ואת תני דוגמא והשפיכי מכתב הגון ושמא גם תמונה... על עניינים אישיים אינטימיים במכתב שני ובסביבה יותר אינטימית.

רב שלום וכל טוב

שלך בידידות

לולה.

ימי זכרון

בתל-אריש תל גיבורים - פסח תש"ע

אתם, ששמותיכם חקוקים פה על האבן אתם ואנחנו - היינו אז צעירים. החיים היו מלאי חלומות ומשובת נעורים והמוות היה... בדיחה. חזרנו מכאן בלעדיכם ולאורך כל הדרך שרנו במלא גרון "האמינו יום יבוא" ולצידי רחוב הרצל עמדו "זקנים", שהסתכלו עלינו ומחו דמעה... והיום אנחנו עולים אליכם – הצעירים וכאן - נעלמות לנו השנים, הקשישות, התשישות והאנחה ולשעה אחת אנחנו שבים להיות כמוכם ומחבקים זה את זה - מחבקים את נעורינו וזה... נפלא!

ועוד יש לכם יתרון עלינו - כי מי לנו יקים פארק זכרון כזה? מי לנו ינעים בשירי מולדת? את שמכם יקראו וישננו מורים ותלמידים, הדגלים יתנופפו לכבודכם והאש בלפיד תבער לזכרכם תמיד,

אחיי גיבורי התהילה,

לולה

מצעד חטיבת גבעתי ברחובות, ספטמבר 1948

ימי זכרון

עיבדיס תשע"ח

קוראים לנו "דור תש"ח" כי בתש"ח, היא 1948, היינו במקום הנכון ובזמן הנכון, כדי להגן בגופינו על המדינה הקטנטונת שזה עתה נולדה וכבר קמו עליה כל אויביה - לכלותה!!!
ואם צריכים עוד עדות לגבורה, לחרוף הנפש, להקרבה, להאחזות באדמה הזאת בכל מחיר, זהו אחד המקומות לעדות - זוהי עיבדיס.

לולה

לולה נושאת דברים ביום הזיכרון ללוחמי גבעתי בתש"ח בעיבדיס

סוף הדרך

יום הגדוד בחוות אלנבי 2014

66 שנים לא הולכות ברגל. 66 שנים אתם חברים שלי: טוני ואהובה ותמי ואלי ומוטקה וסעדיה ועוזי וגרשון וחנון ונוחקה ואהרלה וברוך כולכם חברים שלי. אנחנו חברים כי היינו יחד במעמד הר סיני ומעמד הר סיני שלנו היה לידתה של המדינה שלנו.

אנחנו היינו ציריה, כאבנו את לידתה ושמחנו בהיוולדה ומשם ומאז אנחנו חברים. אין לנו מועדון ואיננו מרבים להפגש, פה ושם בקופת חולים אחד פיסח אחד חיגר אחד חירש שני עיוור אבל כשנפגשים, זיקוקים מתפוצצים... ואנחנו מרימים ראש, מיישרים גב... חגיגה!

אנחנו נפגשים גם בבתי עלמין... מה לעשות אנחנו נושרים... ומצטרפים לחבורה שם למעלה. ואיזו חבורה נהדרת זאת, ממש לא מהעולם הזה... וכולם בני עשרים לבושים בחאקי מצוקמק וכובעי ההיטל מאכער לראשם. מכל הפלוגות ומכל המחלקות והמפקדה בשלמותה.

והם לא אוכלים משור הבר והליוויתן, אינם שרועים במיטות אפריון. בעיני רוחי הם יושבים בחורשה מצלה זרועת סלעים, דמומה וחרישית. המפקדים סובבים את יעקב, פורשים מפה על האדמה ומנתחים איזו פעולה. מישהו מכין קפה ואחרים פשוט שמים ראש למנוחת לוחמים, מנוחת עולמים.

ואני כל כך גאה שאלו היו חבריי ואנחנו כאן, עדיין כאן ואין לנו במה להתבייש עדיין תורמים למפלס המשקל הסגולי של החברה שלנו לחיים!

לולה

משפחת יעקבזון

בני משפחת פייבל יעקבזון לדורותיהם השאירו חותמם בעיר רחובות ובתולדות מדינת ישראל שבדרך ובימי תקומתה. הפעם בחרתי להביא בפניהם את קורותיהם של אליעזר ונכדו גיא שהכרתיו מאז היותו בן 14, כשהיה בין הילדים הבולטים בשכונה ובבית הספר העממי (לימים ע"ש משה סמילנסקי). ומאוחר יותר לעיתים רחוקות, כאשר שירת בצבא בחיל השריון. אביו יוסף, היה חבר המפקדה של ארגון ה"הגנה" מיום הקמתה, בשנות העשרים. על קורותיו אספר באחד העלונים הבאים.

אליעזר יעקבזון*

צבי תדמור

אליעזר יעקבזון היה נער כבן עשר כאשר בא למושבה בראשית היווסדה, עם אביו ועם הסבא שלו, מגולי מוסקבה, בה גדל. נער שובב היה בילדותו; בבחרותו נהפך ונהיה לעסקן ציבורי בעל שיעור קומה. איש מעשה שקול ומדוד מלווה במעוף של דמיון. בעל גישה מפוכחת לכל עניין.

סבא רבה של אליעזר הגיע לארץ ישראל בשנת 1856 באוניית מפרש, עמד בתלאות הדרך שארכה חודשים רבים בים, זכה לעלות רכוב בדרך ההרים השוממה מיפו לירושלים. עשה בה את ימיו האחרונים המעטים ונפטר. בנו, ר' שרגא פייבל, הפך לסוחר עשיר והיה בחברתם של יהודים המדברים והעושים לחיבת ציון. כאשר שמואל מוהליבר עורר למצוות יישוב הארץ והגיע דבר ייסוד אגודת "מנוחה ונחלה" הצטרף אליה.

כאשר החלו הגזירות על היהודים במוסקבה הצטרפה משפחת יעקבזון לאגודת "מנוחה ונחלה" עלתה לארץ וקיבלה את החלקים המגיעים לה בקניית אדמת "דוראן" היא רחובות. האב רכש מגרש בירושלים, והחל לבנות עליו את ביתו וחזר למוסקבה. ההורים שלחו את מרדכי בנם ואת גורדון חתנם להתיישב בנחלות שרכשו [בשטח של 550 דונם], ובמגרשים ברחוב בנימין במושבה [בשטח של 50 דונם]. לימים, העירייה הפקיעה מתוכם את השטח עליו בנתה את בית יד לבנים, גן המגינים והאנדרטה לזכר הנופלים מבני רחובות שלחמו במלחמת העצמאות.

אליעזר בנם של מרדכי ואסנה יעקבזון נשלח עם אחיו לירושלים אל הסבא ללמוד תורה. הסבא התנגד לבתי הספר החדשים, שכן מורים פרטיים לנכדיו ובמשך שנתיים בקירוב נמשכו לימודיהם. בינתיים, במושבה נטעו גפנים ובנו בתים, לפי תכנית קבועה מראש. אחיו הגדול יצא לחו"ל להשתלם ברפואה, האח הצעיר נסע לצרפת והשתקע בה כרופא שיניים, ואח אחר נמשך למסחר. אליעזר חזר למושבה ומגיל 16 שמר לה אמונים, עד יומו האחרון.

מהר מאוד נעשה אליעזר איש מעשה, השוקל בזהירות את מעשיו. הוטל עליו לדאוג בנוסף לנחלת הוריו גם לכמה נחלות של בני משפחה, של אחיו בחו"ל ושל בעלי נחלות אחרות הגרים בחו"ל שפנו אליו ומסרו בידיו את משקיהם תוך אמון מלא. היה בעל עמוד שדרה מוסרי ומוצק, אשר סייע בידו לקיים בית בלב כל המשברים שסיכנו את החקלאות. אליעזר ניהל את ביתו נקי מכל חוב ואף נהג בזהירות בפרוטה של הקרובים לו. מספר עליו מנהל הבנק אנגלו פלסטין [לימים בנק לאומי] מר ז' הופיין, כי בהיכרותו במהלך שלושים שנה בעבודתו בוועדות "קופת מלווה" רחובות היה יעקבזון מתון, חביב ואדיב בעל שכל ישר וחסר שונאים בחייו. נשאר נאמן לאופיו ולעצמו ואולי זה יתרונו העיקרי, שעשה אותו לדמות מרכזית בקרב ציבור האיכרים.

ברחוב בנימין, מאחורי שני בתי המשפחה הסמוכים זה לזה, שכן הפרדס של משפחת יעקבזון. על מרפסת מרווחת של בית יעקבזון התארחו ובאו מכל גדולי העם, ביניהם הברון בנימין דה רוטשילד. מאחורי הפרדס נמצא רחוב עזרא שבו החלה התיישבות הפועלים ליד המושבה. זו הסביבה בה גדל.

משבר היין חולל את המעבר מגידול הגפן אל גידול השקד. מזיק השקד גרם לחיפוש אחר מטע חדש למשק העברי, תפוח הזהב. עוד ב-1906 נטע אליעזר את הפרדס במושבה ועד מהרה רכש שם של פרדסן מומחה. ענף הפרדסנות הפיח מחדש את התקווה באפשרות לעצמאות שנשמטה. אליעזר למד שהחקלאות אינה רק מעשה המשק אלא היא שלובה ואחוזת בבעיות ארגון, עבודה, שיווק וכלכלה עולמית.

לאחר מלחמת העולם הראשונה, בעיות ארגון התחילו לנסר הן בקרב אנשי המושבה רחובות והן בקרב ציבור האיכרים כולו. בצד סמילנסקי קם איש מעשה שקט וממעט בדיבור, המבין לכל עמקן את הבעיות העיקריות המעיקות על התפתחות האיכרות, את בעיות האשראי. בראש משאלותיו רצה לראות את האיכר פטור מחוב, בר אשראי ברגע הנחוק, לראותו מצויד במכשירים כספיים העשויים לתת לו את האשראי. לבעיות אלה התמסר אליעזר. הוא לא שלל את העבודה הערבית ובניתוק יחסי העבודה עימם וראה קשר בין יחסי עבודה ומצב הביטחון בארץ. הוא היה חסיד אדוק לגאולת הקרקע, מאמין מובהק בחקלאות עברית ומעל לכל לפעול למען הסדר אשראי לחקלאי העברי בארץ, כי בלעדיו לא יוכל לקום.

פעולתו הציבורית והפיננסית ראשיתה במושבה רחובות בה הוקם מוסד צנוע של אגודת "קופת מלווה וחסכון" ובהמשך במקומות אחרים. אליעזר נשא בנטל האחריות העצומה במשך 32 שנות קיומה. שנים רבות שרת בנאמנות את ציבור הכורמים כראש "ועד הכורמים" והיה חבר בהנהלה המרכזית של "סינדיקט" הכורמים, ביהודה ובשומרון. אחר כך שרת את ציבור הפרדסנים כראש הסניף של "פרדס" ברחובות, יושב ראש וחבר ועד הפועל של האגודה, ב"פרדס סינדיקט". שנים ארוכות היה ראש "הועד החקלאי" ברחובות, ובמאמציו נבנה "בית האיכרים" ברחוב הרצל, במרכז המושבה.

יחד עם אפרים זקס ייסד את "**קופת מלווה וחסכון**" לתימנים בשעריים והשתתף בהנהלתה. פועלים בחרו בו לבירור ענייניהם ופנו לבקש ממנו עצה.

אליעזר, איש הכספים, התמסר לשיפור חיי המושבה ויחד עם חברו טוביה מילר התחיל בבניין בית העם ובמה להצגותיה של "הבימה", אולם לקונצרטים ולקולנוע.

היה אחד מ"השלישיה" הרחובותית אשר יזמה, בנתה והקימה את "התאחדות האיכרים" ובמשך שנים רבות היה אחד מעמודי התווך במפעליה הכלכליים והפיננסים, והגזבר. הוא נשא בעול הכספי של העיתון "בוסתנאי". בזכות כוח השפעתו והמוניטין שרכש הצליח לשכנע את אנשי הבנק ואת חברת "פלשתין קורפוריישן" לתת הלוואה להקמת הפנימייה בבית הספר החקלאי פרדס חנה. יעקבזון היה אחד ממחוללי הרעיון להקמת **בנק האיכרים** שהיה בן טיפוחיו. בימי קיומו הראשונים נסע ממושבה אחת לשנייה כדי לעורר את הציבור לרכוש את מניותיו.

גם בחייו הפרטיים זכה לאושר ולשעות של שלוה בקרב חוג המשפחה. האמון הרב שזכה לו מכל צד הסבו לו שעות של קורת רוח. נפטר ב-1943 בן שישים ושתיים היה במותו. נקבר ברחובות.

*מתוך עבר הדני ומשה סמילנסקי.

גיא יעקבסון (יעקבזון)

צבי תדמור

גיא יליד 1939, כאביו יוסף נולד ברחובות. בגיל 35 עם תחושה של אין ברירה החליט לחזור אל השירות הצבאי, לאחר 14 שנות חיים אזרחיים. כבני גילו, בן 18 התגייס לצבא לחיל השריון, במסלול שגרתי כאיש צוות, קורס מפקדי טנקים, קורס קצינים בסיסי, קורס קציני שריון, התמנה למפקד מחלקת טנקים בגדוד 9 בחטיבת השריון הסדירה מס 7. השתחרר מצה"ל בתחילת שנות השישים של המאה שעברה, והמשיך למלא תפקידי פיקוד בשירות המילואים.

ב-1963 סיים לימודי כלכלה וספרות אנגלית באוניברסיטה העברית בירושלים ועבד במפעל התעשייתי המשפחתי "סרן". בערבים המשיך ללמוד מינהל עסקים בשלוחה של האוניברסיטה העברית בתל אביב ולסיים ב-1966 את לימודיו.

גיא, היה מוכשר, משכיל, בוטח. משלב תקיפות וקפדנות עם חן אישי. בטחון עצמי רב עם הידיעה, שאינה נרכשת בבתי אולפנה, כיצד להתהלך עם הבריות ולשבות את ליבם.

היה מנוי וגמור עמו ללכת לנגב, הבין כי יש שם אפשרויות גדולות. נטל עמו חבר קרוב, ויצא למסע ברורים ברחבי הנגב, פקד כל מפעל תעשייתי, מבית חרושת קטן לייצור מסמרים במצפה רמון, עד תמנע ומפעלי ים המלח. בערד עסקו באותם ימים בהקמת תשלובת לתעשיות כימיות. זה היה מפעל חדש, אתגרי, ומשך אותו להצטרך לשמונה עובדים שכבר עבדו שם. פנה אל המנהל, הביע רצונו לעבוד והתקבל. ירד לערד והתיישב שם עם משפחתו. עמד בראש מחלקת תמחירים ותקציבים בתשלובת עד שנת 1970. כאשר הרגיש כי מיצה את יכולתו עזב. ששה חודשים היה במפעל הפוספטים באורון. האלוף (מיל) שייקה גביש הציע לו לקבל את ניהול המפעל לייצור סכ"ם בדימונה. זה התאים בדיוק לתוכניות האישיות שלו, וגיא עבר לנהל את המפעל מנובמבר 1971 עד 6 באוקטובר 1973. בשנות שהותם גיא ראה את ערד כעיר חלומית, עם חיים חברתיים ותרבותיים ולמד את בעיות המפעל. הוא לא הספיק הרבה, כי מלחמת ששת הימים קטעה את עבודתו.

בשנים 1966-1967 פיקד על פלוגת טנקים בגדוד 94 בחטיבת השריון במילואים 205. בשנים 1967-1968 שימש כסגן מפקד גדוד 94 ולחם עימו במלחמת ששת הימים בחזית המצרית. הוא השתתף בקרבות שריון בביר לחפן ובג'בל ליבני וחסם את נסיגת המצרים במעבר המיתלה. על תפקודו בקרבות בסיני, בהם השמיד עשרות טנקים מצריים, הוענק לו צל"ש על גבורתו וקיבל את עיטור המופת.

תיאור המעשה: ביום ה-7 ביוני 1967, בביר לחפן, בקרב עם טנקי אויב, נפגע הטנק של סרן גיא יעקבזון מספר פעמים. הוא החליף טנק והמשיך לפקד ולכוון את אש הטנקים של פלוגתו עד גמר הקרב. לאחר קרב זה, ניהל קרב עם טנקי אויב בג'בל ליבני והשמיד 18 טנקים. בהמשך הלחימה בקרב על מעברי המיתלה, השתתף סרן גיא יעקבזון בחסימה נגד גייסות האויב הנסוגים, חסם גישת האויב לפתחם והשמיד את טנקי האויב. על מעשה זה הוענק לו: עיטור המופת בניסן תשל"ג אפריל 1973, על ידי דוד אלעזר, רב אלוף, ראש המטה הכללי.

בשנים 1968-1974 פיקד על גדוד הטנקים 94 שהיה כפוף לחטיבת השריון במילואים 205. הוא הוביל אותו בפעילות מבצעית בתקופת מלחמת ההתשה.

הציעו לו להישאר בצבא. האלוף ישראל טל אמר לו: "מקומך בצבע הקבע. בוא". גיא סירב, כי רצה להמשיך במסלול האזרחי, התעשייתי. סבר כי צה"ל יסתדר יפה בלעדיו. ואם בצבא

יחשבו, כי הוא דרוש להם, יש להם אופציה פתוחה, כך אמר: "פנייה מהרמטכ"ל או ממפקד גייסות שריון, ותוך שבוע אני מתנתק מהחיים האזרחיים ולובש מדים".

כאשר פרצה מלחמת "יום הכיפורים" 1973 גיא היה בבית הכנסת הגדול ברחובות בה נהג להתפלל מאז שהיה ילד. הייתה זו מסורת של המשפחה. ביום הכיפורים 1973 ידע, כמגיד מילואים, שישנה כוננות בצה"ל. גיא לא ייחס לזה חשיבות. בעשר וחצי ראה מבעד חלון בית הכנסת כלי רכב צבאיים נעים, רץ לבית הוריו, ושאל בטלפון אם זקוקים לו. נענה כי חיפשו אותו כל הלילה בערד וכבר פנו למשטרה. גיא נסע אל החטיבה, שמע יחד עם המפקדים האחרים את הוראות המח"ט ונסע עם הכוחות יום שלם על השרשראות לגולן ממרכז הארץ. ציוו עליהם בבוקר יום השני למלחמה לנוע דרך עין גב לפגוש את האויב. הם החליפו בקרב גדול שהתנהל מעל היישוב אל על את כוחות החטיבה שבלמה את הסורים. נכנסו וכבשו בעקבות כוחותיו של דן לנר אל תל ענטר. חמישה לילות קשים היו להם עם כוחות הצבא העיראקי שהסתער וכבש חליפות תוך כדי שגיא עם חבריו מסתערים וכובשים מחדש. ביום השלישי של המלחמה גיא נפצע. רסיס של פגז סורי חדר לכתפו באמצע הקרב. חבש את עצמו לבד ובעזרת הבחורים המשיך להילחם כל הלילה... בהמשך, הוא הבקיע לשטח סוריה ושם לחם מול צבאות סוריה, עיראק וירדן בשורה של קרבות בגבולה הדרומי של המובלעת בגולן הסורי.

גיא קיבל את החלטתו לחתום על צבא הקבע אחרי שאסף נתונים, בדק מחדש את כל תמונת העולם שלו, ושיבץ בה את החוליות החדשות, כדי להבין משמעותן ללמוד לקרוא את התמונה החדשה. לשם כך, נפגש עם שרים, ח"כים מפקדים בכירים. עשרות פגישות עם כל מי שהאמין שהוא יכול לתרום להבנת עולם החדש שלאחר המלחמה.

גיא האמין כל השנים שהדרך שלו להגשים את הציונות, איננה להטיף לאחרים ולא לשכנע אותם לנהוג כמוהו. האמין, כי הוא מבצע בעצמו מה שהוא חושב כנכון וצודק. היה בטוח כי עם המטען האישי שלו עליו לרדת למקום שיש לו בעיניו עדיפות לאומית – ולעשות את המוטל עליו. הוא לא האמין בחלוציות של הקרבת קורבנות, התובעת מהאיש לנטרל את הכישרונות ואת הכישרים שלו. לדבריו הוא לא התנדב לצבא קבע כי חשב שהמסלול שבחר בו יביא למדינה יותר תועלת. הוא בחר לתרום לפיתוח הנגב כי בזה תרומתו תהיה חשובה יותר מאשר שרות בקבע.

אחרי המלחמה התמונה התערערה. היה ברור לו כי לא יוכל להסתפק בהתמסרות לעבודתו, אלא יהיה צורך לצאת מן הקליפה ולהתמסר לחיים הפוליטיים. משה מלר חברו נהג כך. סופו שהתגייס לצבע הקבע כאשר פנה אליו מ"מ מפקד הגיס וביקש שיתגייס ואחרי שהציג לו את התמונה המלאה.

גיא נועץ ברותי רעייתו לפני שהחליט לחתום על שרות הקבע. החלטתו לחתום לא הייתה לרוחה. היא ידעה שהוא צודק בהחלטתו למרות שלא אהבה אותה. ידעה שהוא מוכרח לעשות כך ושאין לו ברירה. כפי שאמרה, לכולנו אין ברירה. עכשיו הוא רואה אותה ואת שני ילדיהם לעתים פחות מזמונות. הוא חסר להם. ולפעמים כשאינו בא הביתה הם נוסעים אליו.

ואכן, לאחר המלחמה התגייס לשירות בקבע ובשנת 1974 מונה למפקד חטיבה 205, שהייתה לחטיבת השריון במילואים 514, בדרגת אלוף משנה. בשנת 1975 השתחרר משירות קבע בצה"ל אך הוסיף לפקד על החטיבה בשירות המילואים עד לשנת 1978.

בשל כישוריו והניסיון שרכש בתחום הצבאי גיא מצא את דרכו למשרד הביטחון, בתפקיד של מתאם תעשיות ותאגידים ביטחוניים, אח"כ בשנת 1980 – 1981 יצא להשתלמות בניהול בארצות הברית של אמריקה. ב1982 החליט לעבור לחברת "טבע" בה עבד עד 1985 בתקופתו של המנכ"ל בן רחובות, ישראל מקוב. גיא שם קץ לחייו ב-8 בפברואר 1985 בשל מחלה סופנית.

הספרייה רחובות, צייר מיכאל זלטקין

גן המגינים ליד יד לבנים ברחובות, צייר מיכאל זלטקין

לראות, להביט, להתבונן

צילם יוסי רזי

שקיעה מרחובות ינואר 26

נתראה בעלון הבא

תם ולא נשלם